

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission (Austria) la 1 aprilie 2009 — Mag. lic. Robert Koller/Rechtsanwaltsprüfungskommission beim Oberlandesgericht Graz

(Cauza C-118/09)

(2009/C 141/48)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Mag. lic. Robert Koller

Pârâtă: Rechtsanwaltsprüfungskommission beim Oberlandesgericht Graz

Întrebările preliminare

- 1) Directiva 89/48/CEE ⁽¹⁾ este aplicabilă în cazul unui resortisant austriac, dacă acesta
 - a) a absolvit cu succes în Austria un ciclu universitar de drept și a obținut, printr-o decizie în acest sens, gradul academic de „Magister des Rechtswissenschaften”,
 - b) a fost autorizat, printr-un act de recunoaștere al Ministerului Educației și Științei din Regatul Spaniei, după ce a absolvit într-o universitate spaniolă mai multe examene suplimentare, care au necesitat însă o durată a formării de mai puțin de trei ani, să poarte titlul spaniol de „Licenciado en Derecho”, care este echivalent titlului austriac, și
 - c) a obținut, prin înscrierea în cadrul ordinului avocaților din baroul din Madrid, dreptul de a utiliza titlul profesional de „abogado” și a exercitat efectiv profesia de avocat în Spania timp de trei săptămâni înaintea introducerii cererii și timp de cel mult cinci luni în raport cu data pronunțării deciziei în primă instanță?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

Este compatibilă cu Directiva 89/48/CEE interpretarea articolului 24 din Bundesgesetz über den freien Dienstleistungsverkehr und die Niederlassung von europäischen Rechtsanwälten in Österreich (Legea federală privind libera prestare a serviciilor și stabilirea avocaților europeni în Austria, „EuRAG”) potrivit căreia obținerea unei diplome după absolvirea cursurilor de drept în Austria precum și obținerea titlului de „Licenciado en Derecho” după absolvirea, în urma unei perioade de mai puțin de trei ani, a unor examene suplimentare într-o universitate spaniolă nu sunt suficiente pentru a permite persoanei în cauză să se prezinte la proba de aptitudini în Austria, în conformitate cu articolul 24 alineatul 1 din EuRAG, în lipsa dovezii privind experiența practică prevăzute de dreptul național (articolul 2 alineatul 2 din Rechtsanwaltsordnung — Codul avocaților —, „RAO”), chiar dacă solicitantul are dreptul să profeseze în Spania în calitate de „abogado” fără a fi nevoie să îndeplinească o cerință comparabilă privind experiența practică

și a exercitat profesia respectivă în acest stat timp de trei săptămâni înaintea introducerii cererii și timp de cel mult cinci luni în raport cu data pronunțării deciziei în primă instanță?

- 3) Suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea deciziei Curții de Justiție a Comunităților Europene.

⁽¹⁾ JO L 19, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 2, p. 76.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Conseil d'État (Franța) la 1 aprilie 2009 — Société fiduciaire nationale d'expertise comptable/Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Cauza C-119/09)

(2009/C 141/49)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Société fiduciaire nationale d'expertise comptable

Pârât: Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Întrebarea preliminară

Prin Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne ⁽¹⁾ s-a înțeles să nu se autorizeze, pentru profesiile reglementate pe care le vizează, orice interdicție de ordin general, indiferent de forma practicii comerciale avute în vedere, sau s-a lăsat statelor membre posibilitatea de a menține interdicții de ordin general pentru anumite practici comerciale precum vânzarea la domiciliu?

⁽¹⁾ JO L 376, p. 36, Ediție specială, 13/vol. 58, p. 50

Acțiune introdusă la 1 aprilie 2009 — Comisia Comunităților Europene/Regatul Belgiei

(Cauza C-120/09)

(2009/C 141/50)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: M. van Beek și J.-B. Laignelot, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin faptul că nu a asigurat transpunerea în dreptul valon a articolului 2 literele (f), (j) și (k) din Directiva 1999/31/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind depozitele de deșeuri ⁽¹⁾ și a punctului 4 litera C din anexa III la această directivă, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul directivei;
- obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia Europeană invocă două motive în susținerea acțiunii formulate.

Pe de o parte, aceasta îi reproșează părâtului că nu a transpus în dreptul regiunii valone noțiunile „depozitare subterană”, „gaz generat de depozitul de deșeuri” și „eluat” prevăzute de articolul 2 literele (f), (j) și (k) din Directiva 1999/31/CE a Consiliului privind depozitele de deșeuri. Comisia insistă asupra importanței acestor noțiuni care, fiind noțiuni-cheie pentru aplicarea directivei, sunt reluate și la alte dispoziții adoptate în temeiul și potrivit acesteia.

Pe de altă parte, reclamanta critică faptul că dreptul valon nu conține nicio dispoziție referitoare la nivelurile de declanșare începând de la care se poate considera că depozitul de deșeuri are efecte adverse semnificative asupra calității apelor subterane. Or, punctul 4 litera C din anexa III la directivă, care prevede elaborarea unor asemenea dispoziții, ar avea o importanță majoră pentru asigurarea unui control efectiv al calității apelor subterane și, în consecință, pentru garantarea protecției mediului care constituie un obiectiv esențial al directivei.

⁽¹⁾ JO L 182, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 94.

Acțiune introdusă la 1 aprilie 2009 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană

(Cauza C-121/09)

(2009/C 141/51)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: W. Wils și C. Cattabriga, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 7 din Directiva 90/314/CEE ⁽¹⁾;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. Prin faptul că a stabilit un termen de trei luni care trebuie să curgă de la data prevăzută pentru încheierea călătoriei în scopul introducerii unei cereri de intervenție la Fondul de garanție de către consumatorul pachetului turistic, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile impuse de articolul 7 din Directiva 90/314.
2. Articolul 7 din Directiva 90/314 prevede că organizatorul și/sau detailistul parte contractantă trebuie să aducă garanții suficiente pentru a asigura, în caz de insolvență, rambursarea sumelor achitate de consumator și repatrierea acestuia. Potrivit interpretării date de jurisprudența comunitară, această dispoziție impune statelor o obligație de rezultat, care presupune atribuirea în favoarea celui care cumpără călătorii „all inclusive” a dreptului la o protecție efectivă împotriva riscurilor de insolvență și de faliment ale organizatorilor și, în special, rambursarea sumelor achitate și repatrierea.
3. Articolul 8 permite statelor membre să adopte norme mai restrictive, însă numai în cazul în care acestea oferă o protecție sporită consumatorului.
4. În cauza de față, potrivit informațiilor transmise de autoritățile naționale în cursul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, legislația italiană în discuție are drept obiectiv asigurarea posibilității de recuperare, pentru bugetul de stat, a sumelor plătite consumatorilor și, prin urmare, de preservare a intereselor financiare ale statului, mai degrabă decât garantarea unei protecții sporite a celor care cumpără călătorii „all inclusive”.
5. Deși înțelege interesul Italiei de a asigura o gestionare sănătoasă și echilibrată a Fondului de garanție, prin facilitarea acțiunii în regres a acestuia împotriva operatorului turistic, Comisia consideră că această măsură, prin faptul că impune un termen imperativ pentru prezentarea cererii de intervenție a Fondului, introduce o condiție susceptibilă să îl priveze pe consumator de drepturile garantate de Directiva 90/314.
6. Este adevărat că, astfel cum susțin autoritățile italiene, consumatorul poate să introducă propria cerere de intervenție a Fondului de îndată ce are cunoștință despre împrejurările care riscă să împiedice executarea contractului. Pentru a se prevala de această posibilitate este totuși necesar ca acesta să aibă cunoștință despre împrejurările respective. Or, dacă se exclud situațiile în care falimentul organizatorului călătoriei este vădit deoarece este pronunțat printr-o hotărâre declarativă, în cea mai mare parte a cazurilor, consumatorul ignoră situația patrimonială exactă a operatorului. Așadar, este normal să se adreseze în primul rând acestuia din urmă pentru a obține rambursarea sumelor plătite, trimițând o scrisoare, eventual o notificare și, în sfârșit, o somație de plată. În acest mod, termenul de trei luni stabilit la articolul 5 din Decretul ministerial nr. 349/1999 riscă să fie deja cu mult depășit la momentul introducerii cererii de intervenție a Fondului de garanție, cu consecința de a-l lipsi pe consumator de dreptul de a obține rambursarea sumelor plătite.